

SEYDAHMET KUTUZMAN

Arif BİLGİN

Can, arkadaşım Seydahmet ^[*]in yüzü, hayattan beklediğini bulamayanlara has, yarı küskün, yarı kırılgan bir görünümü taşıdı. Esmer teni, enli ve kara bıyığı, gür karakaş ile kaşlarının hemen üstünden başlayan gür, kirpi, asi saçlarının simsiyahlığı, yüzünü biraz daha azgın, biraz daha gölgeli ve biraz daha gülmez gösterirdi. Oysa gülmeyi, hatta kahkaha ile gülmeyi ne kadar çok severdi. İriye yakın, anlamlı, kahverengi, ıslıl ıslıl yanan, zekâ pınarı olduğunu hemen belli eden gözleri vardı. Anında fark edilen ve insanlara bir güven huzmesi yayan siması, boyunun orta, hatta kısaya yakınlığı, hafif öne eğik yürüyüşüyle hafızalardan gitmeyen silueti, inci, yakut, altın, elmas dolu; sadece zor, ama haklı olarak kırıldıklarını, kıran özür dilemedikçe affetmeyen katılığı bir köşesinde taşıyan, mücevher dolu kalbi vardı.

Latifeden hoşlanan; o nispette de karşısındakini kırmaktan çekinen, sanki gül harmanı, sanki çiçek bahçesi gönül sahibiydi. Bırakın üçüncü şahısları, neredeyse muhatapına bile fark ettirmeden muhtaç olduğunu bildiği dost ve tanıdıklarına, çeşitli yardımlar yapan ve bunu sadece Allah rızası için yapan muhteşem vicdana sahipti. Birlikteyken içinden geldiği gibi rahat ve samimi olduğu, belirli bir grup arkadaşı dışında, ünlü, mevkii sahibi ve zenginlerle birlikte olmayı hiç sevmeyen; ama tam aksine kenarda kalmış izlenimini veren tanıdıklarıyla zaman zaman birlikte olmayı ihmal etmezdi. Daha çok “A Takımı” saydığı üç beş kişiye rastlamadığı zamanlarda bunalan ve hemen, o dakikada onlarla birlikte olma yollarını arayan, bulan ve sükûna eren ruha sahipti. Nefes nefes, şiir şiir yanan; bir patlamamış volkan gibi âhını, feryadını; üzüntüden, sıkıntıdan oluşmuş kıvrımlarında ya da hiç ummadığı davranışlarla ortaya çıkmış burkuntularında yankılandırıan ruha sahipti.

Evde çoğu zaman yalnız, ama dışarıda hemen hiç yalnız olmayan; bir dost bulamazsa çayını hızlı hızlı yudumlayıp evine, evdeki yalnızlığına sığınan varlığı... Evlenmeyen, evlenmeyen; evlenmeye sanki kısa ömrünü biliyor gibi direnen ve “*Bana tahammül edemezler...*” kalıbındaki özgüven zedelenmesini ruhunda taşıyan, ailesinin, yakın dostlarının ve birçoklarının uzun ve etkili ısrarına rağmen bekârlıktan ve bakirlikten ayrılmayan şair... İyi ki evlenmemiş şair...

Günde üç dört paket sigara, otuz kırk bardak demli çay, içen şair. (Bana tahammül edemezler demesinin arkasında acaba bu iki tiryakiliği de mi yatmaktaydı.) Evdeyse, günün herhangi bir saatinde, gecenin ikisinde, sabahın onunda, öğlende kindi de çay demlenmesini ister ve doyup usanıncaya kadar içer, aklına düştüğü, ciğerlerinin, parmaklarının, dudaklarının aradığı her saatte sigarayı duman duman savururdu.

Herkesten çok üşüdüğü için kolay kolay kapıyı, pencereyi de açtırmazdı. Dolayısıyla evde oturdukları oda sigara dumanından adeta ‘ekmeklik’ gibi olurdu. İkisi küçük, biri büyük üç kardeşinin ve ziyaretine gelen ahabplarının savurduğu dumanlar da cabası, evde göz gözü görmezdi. Sigarasının ve dumanının çokluğunu vurgulamak için anlattığı şu anısını zikretmeden geçemeyeceğim: Seydahmet, epey yaşlıca olan annesi Fatik Hanım, rahatsızlanınca doktora götürür. Doktor muayene ettikten sonra: “*Teyze, ciğerlerin iyice dolmuş. Nefes darlığın ondan; artık sigara içme*” der. Fatik Hanım doktorun söylediklerine bir anlam veremez. Seydahmet araya girip durumu anlatınca mesele ortaya çıkar. Her gün yatana kadar aynı odada oturulduğundan, bu sırada da Seydahmet en az bir, bir buçuk paket sigara içtiğinden; meğer kadıncağz duman altı olmuş!

1978’de pekişti dostluğumuz; çok hızlı gelişti. Askerden henüz dönmüş tayin bekliyordum; o ise TKİ’de yaklaşık bir yıllık memurdu. Nasıl da birden bire birbirimize bağlanmıştık; sanki yıllardır birbirimizi aramış da yeni bulmuşuz gibi bir halimiz vardı. Düşünce, duygu, ilgi ve yorumlarımızın, bazı kişi ve kuruluşlardan beklentilerimizin paralellik taşıdığını gördükçe pekişmişti bu arkadaşlığımız.

Bir yıl kadar önce, ilk tanıştığımız ama ‘merhaba’dan öte pek konuşmaya fırsat bulamadığımız gün, şair büyüğümüz, merhum Cansız (Hacı Ahmet Güllü) onun için “*Güzel şiir yazabilecek biri*” demişti. Bir çay içimi kadar birlikte oturmuştuk. Aklımda hep sevgi dolu, ama biraz mahcup bir çehre olarak kalan bu dostumu, yeniden şiir yazmaya teşvik ediyorum, O artık bıraktığını ve yazdıklarını hep yırttığını söylüyor, “*Zaten pek iyi şiir yazamıyorum*” diyordu. Tevazu gösteriyor gibi geliyordu bana; yakasını bırakmıyor ve ille yeniden başlamasını istiyordum. O günler, o haftalar ve o aylar hep birlikteydik. İkimizdik, birbirimize yetiyorduk. Her gün sonunda da bir sonraki günü buluşma saatini iple çeker olduk. Fark etmiştim ki oturup kalktığı, boş zamanlarında ziyaret edeceği bir tane bile arkadaşı yoktu. Ben ona adeta bir can simidi gibi olmuştum. Her ayrılışımızda sonraki buluşacağımızı ille garanti eder ve dakikası dakikasına vakti belirlemek isterdi. “*Tam on ikiyi çeyrek geçe gelirim; burada bekle beni e mi?*” derdi. Öğle tatiline çıkar çıkmaz da gelirdi; beni bekler bulunca da -ki hep buldu- Allah’ım nasıl sevinir, sevincini belli etmiyor gibi nasıl da belli ederdi.

Yaşça benden bir iki yaş büyük olan dost ya da yakınlarıma ismiyle hitap etmeyi hep saygısızlık kabul etmişimdir; ağabey demek de pek uymuyordu, bu yüzden onlara ya “mirim” ya da “şeyhim” derdim. Seydahmet’e de hep ama hep ‘Şeyhim’ demeye başladım. Arkadaşlığımız, çarşının içinde, düzayak girişi olan, eski müftülüğün altındaki çay ocağından öte geçmeyen “Rahmi Eray Kütüphanesi Yaptırma ve Yaşatma Derneği” adlı o küçük mekânda sürüyordu.

Şiir yazma, okuma ve eleştirmelerden arta kalan zamanlarda dinî, tarihî, edebî, fikrî birçok konuda tartışıyor; Osmanlıca çalışıyorduk. Onun Siyasal Bilgiler Fakültesi’nde okurken öğrendiği ve benim de eski yazıyı okumayı bilmemden dolayı oluşan aşinalığı geliştirmeye çalışıyorduk. Aramıza önceden tanıdığım arkadaşlarım veya birkaç yaş büyük, birkaç yaş küçük yeni tanıştıklarımız da katılıyordu. Ben ‘Şeyhim’ diyordum ya, tanışıp beraber sohbet etmeye başlayan hemen herkes de daha sonra ‘şeyhim’ demeye başladı. Ben dediğim için değil tabii, bu hitap ona sınıyordu hakikaten... Aylarca, yıllarca herkes “şeyhim” dedi. Bu onun takma unvanı değil adı gibi oldu. Gençlerden babası yaşındaki tanışlarına, daire arkadaş ve amirlerinden esnaflara, hatta başka illerde yaşayan şair dostlara kadar herkes ona “şeyhim” demeye başladı.

Devamlı yazmaya ve okumaya zorladım onu, ısrarla da şiire. Daha önce yazdıklarını yırtmış; sadece bir kaç tane, bir kaç da yarım beş altı şiir kalmış aklında. Onları da bir kâğıtlara yazdırmıştım. Beni sevmiş ve kaybetmek istemiyordu. İşte bu yüzden kırmak da istemiyor, şiire teşvik edişime, içindeki cevherin bir volkan gibi homurtusunu sürekli duyduğundan, karşı da koyamıyor ve yavaş yavaş küçük şiirlerle cevap vermeye başlıyordu. Kelime kelime, satır satır inceliyor, beğenmediğim her kelime, mısra, beyit veya kıtayı bir kuyumcu gibi işlemeye çalışıyorduk. Şiir tamamlanınca da bulduğumuz ilk kâğıda (bu kâğıt, içtiği Bafra sigarasının dışının iç yüzü olabilir, o sırada okuduğumuz gazetenin reklam sayfasındaki boşluk olabilir, oturduğumuz çayhanedeki boşalmış şeker kutusunun bir parçası olabilirdi) yazar ve bana verirdi.

Bu eleştiri yılları içinde sadece bir şiirinde kullandığı ‘hurda’ kelimesine gücüm yetmemiş ve tüm ısrarlarıma rağmen onu değiştirmemişti. Böylece on yılı aşkın süredir yazdığı şiirlerin bir kopyasını eliyle yazdı ve bana verdi. Daha sonra daktilo alınca onunla çoğaltır ve yine bir nüshasını verirdi. Sanki benim saklamamı ister, sanki ‘güvenli ikinci bir yerim olsun’ der gibiydi. Bunu yıllar sonra -vefatından da yıllar sonra- onun Gül Dağları adını verdiğimiz şiir kitabını hazırlarken çok daha iyi anladım. Zaman zaman elerdi şiirlerini. Kimi hassasiyetleri depresir, güzelliği ne kadar muhteşem olursa olsun o şiiri yırtardı. Hep sakladım o şiirlerini hâlâ da saklıyorum, iyi ki saklamışım.

Son zamanlarında şiirlerini birkaç kere elemiş ve gittikçe azalttığı şiirlerini daktilo ederek dosyalamıştı. Hastalığının arttığı bir zamanda ziyaretine gittiğimizde; birden celallenip kalan tüm şiirlerini kaptığı gibi sobaya atıp yaktığını söylemişti. Şunu samimiyetle ve gururla ifade ediyorum: çok sevdiğim ve çok kıymet verdiğim bir dostumun tüm şiirlerini, bir sebeple yırtıp attığından dolayı kendisinde bile olmayan şiirlerini bile alıp dosyalamıştım. Başka bir deyişle kendisinde bile olmayan nice şiiri bende vardı. Sorduğu, “Arif şu şiirim sende var mı?” dediği olurdu. İsterdi bazılarını, kimisine memnun olur kimisi için sitem eder gibi kızardı. İstediklerinin bir nüshasını getirirdim, alır okur, ya yine yırtar ya da katlayıp cebine koyardı. Çoğu zaman da; “Benim yırttığım, attığım şiirlerimi bile saklıyorsun, ne var sanki bunlarda...” demekten de kendini alamazdı. (Bu benim, koleksiyonculuktan da öte özel bir hobimdir. Bende daha birçok adı duyulan ya da duyulmayan yöremizdeki şairlerin şiirleri vardır. Bir gün gerekli olacağına inandığım için saklarım. İyi ki de saklarmışım!)

Yakmadan önce özenle dosyaladığı, Abdulmuttalib Dere ile Orhan Poyraz’a da verdiği ve onların da muhafaza ettikleri nüshalarından anlaşıldığı gibi Seydahmet, 104 şiirini saklamaya değer bulmuş; oysa görüldüğü gibi, arşivimden çıkartıp yayınlamaya uygun bulduklarımınla birlikte Gül Dağları kitabında 170 kadar şiiri vardır. Ayrıca yayınlamaları için Ali Akbaş, Avni Doğan, Âdem Konan, Celalettin Kurt gibi arkadaşlara verdiği dosyalarda daha az sayıda şiirinin olduğunu biliyorum.

Kitapta birkaç tane eksik, yarım, okunamayan, bazı arkadaşlara takılmak için yazdığı şiirlerine yer vermedim. Bunlardan başka kaliteden ödün verme pahasına tüm şiirlerine yer vermeye gayret ettim. Sanki daha genç yasta öleceğini sezmış gibi, bu yüzden birçok şeyi tehir etti. Şiirlerini dikkatli okuyanlar görecekler ki, ölüm hemen her şiirinde aşk ile el ele bir rüzgâr gibi, korkulu bir fısıltı gibi dolaşmaktadır. Ölüm temasını bu şekilde işleyen şaire az rastlanır ve şairlerden başka ölüm temasını böylesine tabii olarak işleyen insanlara da. Çok güçlü hafızası vardı. Şiir okumayı çok severdi. Hele sevdiği ortamda, dinleyicilerin zevk aldığını sezerse inanılmaz coşku içinde okur okur okurdu. Kendisine has vurguları, üslûbu vardı. Bu da şiirine ayrı bir tat katardı. Şiirlerinin tamamı hafızasında idi; belki beğenmediği, yırtıp attığı şiirleri yoktu. Bilgi ve kültüre dayalı olarak her ne öğrendi ise unutmamıştı, yeri ve dengi geldikçe anlatır, çevresindeki insanların faydalandığını sezdikçe de ayrı bir zevk alırdı.

Prof. Ayhan Songar’a ve Prof. Recep Doksat’a, Dil tarih Coğrafya Fakültesi’nde öğrenci iken muayene olmak zorunda kalmış, daha sonra da ikinci sınıftan okulunu terk etmişti. Kendisine güveni azdı, çok sık doktora gider, bunu büyük bir problemmiş gibi görürdü.

İnanılmaz derecede psikiyatri ile ilgili bilgisi vardı. Gittiği doktorlar ile fikir alış verişinde bulunur ve onların takdirlerini kazanırdı. Onun bu güven zedelenmesi, hem evlenmemesine hem de münzevî bir hayat yaşamasına sebep olmuştur. Arkadaş grubunun dışında sosyal ilişkisi o kadar azdı ki, gece kuşu gibi akşamdan itibaren sabaha kadar oturmaya alışkındı. Tatil günlerinde çok geç yatar ve bu gecelerde şiir yazardı. Tarihleri ve saati yazılı şiirlerine bakıldığında, çoğunun gece yarısında ve daha sonra yazıldığı anlaşılır. Bu alışkanlığını Siyasal Bilgilerde okurken kazandığını söylerdi. Elbistan’da da askerlik dönüşü, iş bulmadan evvel eve kapandı ve aylarca evden çıkmazdı, çıkmadığı zamanlarda da gecelerini gündüz, gündüzlerini de gece gibi yaşardı.

Fakültede iken bir gün, bir perşembe akşamı düşünür alır, temiz çamaşırlar giyer ve *“Ula köklü gâvurlara döndük, namazı niyazı terk ettik, bâri yarın Cuma namazına gideyim.”* diye düşünerek yatar. Alışkanlığı yüzünden uzun zaman uyuyamaz. Uyandığı zaman bakar ki saat on biri geçiyor, telaşla fırlar ve bir yandan kollarını sıvarken bir yandan da lavaboya doğru koşar. Bunu gören ev arkadaşları: *“Hayrola Seydahmet, rüya mı gördün?”* derler O da; *“Yok ya, Namazı niyazı terk ettik, bari arada Cuma namazı kılalım, dedim de...”* der. Arkadaşları, şaşkın; atarlar kahkahayı... Bir yandan da: *“Yahu bugün Cumartesi, sen ne Cuma namazından bahsediyorsun?”* derler. Derler ama Seydahmet şaşkın, utanmış halde saati kontrol eder ki meğer perşembe günü yatmış ama cumartesi günü uyunabilmiş.

Sırası gelmişken, birkaç hatıra daha anlatmak istiyorum. Çok üşürdü. Çok da eringeçti. Soğuk günlerde paltosunun ceplerine ellerini sokar, içine çektiği boynunu, kulaklarına kadar atkısına sarardı. Böyle günlerde daha da çok eringeç olur; adeta kımıldamak istemezdi. Çayhaneye geldiğinde yanan sobaya sarılırcasına yakın oturur ve iliklerine kadar ısınmadan masaya ayrılmazdı.

Yine bir gün, her zamanki gittiğimiz çayhaneye üşümüştü olarak geldi. Ocakçı, sobayı geç yakmış, çayhane iyice ısınmamıştı. Seydahmet, baktı ki soba soğuk, hemen bir çay söyledikten sonra homurdana homurdana yanımıza geldi ve elleri paltosunun cebinde, büzüşerek oturdu. Bir müddet sonra, çaycı, çay ile birlikte bir kâğıt para uzatarak Seydahmet’ten rica etti; *“Şeyhim, sende olur, şu parayı boz heri...”* Seydahmet, *‘Hayır’* demek için kaşlarıyla birlikte başını hafifçe kaldırıp indirdikten sonra cevap verdi: *“Get oğlum get... Şu soğukta, geriye doğrulacağım, ellerimi paltomun cebinden çıkarıp, pantolonumun cebine sokacağım, paraları avuçlayıp senin paran kadarını sayacağım; yetmedi, bir de tekrar paralarımı cebime koyup eski halime döneceğim. Naadar iş babaa”* dedi. Attığımız kahkahalar muhakkak caddeden geçenler tarafından duyulmuştur.

Her gün, ama her gün Elbistan’ın tanınmış kebabçılarından Yusuf Karakuş’a (Ocakbaşı) gider ve öğle yemeği olarak, kuşbaşı kebabını yer, sigara ve çayını masasında içtikten sonra kalkardı. Parası bittiği zamanlarda, kebab parasını da zaten aybaşında ödemek üzere yazdırdığı için, Yusuf Usta’dan borç para alır ve maaşını alır almaz da borcunu öderdi.

Cömertti, misafirperverdi, masasında kimse çay parasını kolay kolay veremezdi. Düşmanı bile evine gelse kapıda karşılar, nesi varsa ikram eder, bizzat hizmet etmek ister, eğer bu olmazsa kardeşlerinden birini çağırarak onlara talimatlar verir, hizmetlerini yönlendirir, giderken de misafirlerini bahçe kapısına kadar uğurlardı. Bir güzel Osmanlı terbiyesinin kendisine ve aile bireylerine sindiği aşikârdı.

Nazikti, kırılğandı. Beklemediği ya da kendisine karşı kaba, hileli, art niyetli bir davranışı görür görmez tavrını anında kor, gerekli cevabı sert bir eda ile verir ve sık görüşmediği birisi ise ilişkiyi tamamen keserdi; yok arkadaşlarından biri ise küserdi. O zamanlar çok sık birlikte olduğumuz merhum arkadaşımız Öğretmen Ali Kemal Küçük Bey, şehrin epey dışında olan ve Saraykent denilen yerdeki arazilerine güç bela ev yaptırmış ve şehre uzaklığından dolayı eski model bir de araba almıştı. Seydahmet’in oturduğu Kümbet’e ve devam ederek Saraykent’e giden yol (Hacı Esad Efendi Caddesi) o zaman tamamen topraklı; kar veya yağmur yağdığında da çamurdan yürünemez olurdu. Şairimizin evi de bu yolun üzerindeydi. Ali Kemal Bey evine gidip gelirken, Şeyh’e rastladıkça arabasına buyur edermiş.

Bir gün ben, Avni Doğan ve Ali Kemal Bey çayhanede oturup sohbet ediyorduk ki, Şairimiz hışımla içeri girdi ve daha içeride kim var kim yok kolaçan ile etmeden, çaycıya seslendi; *“Baa bir çay ver.”* Sonra baktı ki biz varız; selam verip masamıza otururken daha ‘merhabalarımızı’ söylemeden, lisede sınıf arkadaşı olan Ali Kemal Bey’e sitem etti: *“Kemal, bahıyom da, beni arabana bazen alıyon, bazen de almıyon ha, Bunun sebebi ne ola?”* dedi. Zeki, mümtaz ve hazır cevap bir insan olan Ali Kemal Bey, Şeyh’e şu cevabı verdi: *“Ne yapayım kardeşim, keramet Şeyh’de, bazen görünüyorsun, bazen de görünmüyorsun”* dedi. Borcuna ve sözüne sadık, titiz, giyimi kuşamı, zevkli ve kullandığı eşyaları tertemizdi. Seksenli yılların ortalarında Elbistan’ın Sesi gazetesinin içinde *İkincifecir* adında bir sanat edebiyat sayfası çıkarırdık. Her ayın ilk Pazartesi günü, dört sayfa olan gazetenin iç sayfaları bizim çeşitli yazı, şiir ve denemelerimizle çıkardı. Orada Seydahmet’in şiirlerini de sık sık yayınlamıştık. Yanılmıyorsam ilk sayımızda küçük bir dizgi hatası olmuş; şiirin sadece bir kelimesini oluşturan harflerden ikisi yer değiştirmiş, Pazartesi günü çıkacak gazete cumartesi akşamına doğru basılırdı.

O vakti hesaplayarak biz de topluca gider, posta ile göndereceğimiz gazete, dergi, yazar, şair ve eş dost için birer ikişer tane gazeteyi katlar, kâğıt yapıştırır üzerine de adreslerini yazardık. O gün, Seydahmet ile birlikteydik. Gazetelerden yeteri kadar alıp, yan odaya geçtik; orada adresleri yazacağız. Birden Seydahmet gürledi: *“Mümkün değil ben bu şiirimin okuyuculara dağıtılmasına razı olmam. Hata olmuş; ya düzeltirsiniz, ya da bir daha size şiir vermem...”* dedi. Hemen koşup baktık; kelimenin içindeki iki harf yer değiştirmiş. İkna etmeye çalıştık; *“Okuyan hiç kimsenin kastettiğin anlamın dışında bir şey anlamaz”* dedik ama razı edemedik. Yapacak bir şey kalmamıştı, sayfamızda emeği olan bütün arkadaşlarla haberleştik, hepsini matbaaya davet ettik ve hem göndereceğimiz ve hem de -istediği için- diğer gazeteleri, paylaştık ve teker teker tükenmez kalemlerle düzelttik. Ayrılırken yüzündeki memnuniyet görülmeye değerdi.

İmanı tam, ameli -ibadet açısından- eksikti. *“Sabah namazını vaktinde kılamamanın huzursuzluğu beni beş vakit namazdan ediyor.”* derdi.

Çok zeki idi, muhatabının zihninden geçenleri sezer, söylerdi de. Çoğu zaman haklı olduğuna şahit olmuşumdur. *“Bu zat galiba hiç gülmez”* dedirten görünüşüne rağmen gülmeyi çok sever, ah bir de sigaradan kaynaklanan öksürüğü müsaade etse idi, katıla katıla gülmesi kim bilir ne kadar sürerdi...

Peki ya aşkı (aşkları)...

Şundan eminim; bir meçhul güzel, hayatının kim bilir hangi çağında, gönlünü dağlamış. Bunu şiirlerinden anlamak da mümkündür. Ne kadar sorduysam hiç bilgi vermedi. Belli ki tanınacağından, duyulursa ayıp olacağından korktu. Gönlünün bir köşesinde büyüüp gelişen ve zamanla isimsizleşen bu sevdanın meyvelerini ömrünün sonuna kadar gördüğü ve hayal ettiği nice bin güzele dağıtmış durmuştur şiirlerle...

Kitapta şiirlerini tasnif ederken azami ölçüde adı olan ya da hayalî güzellere yazılanları ayırmaya çalıştım. Yazılan bayan isimlerinin de birer sembol olduğunun bilinmesini isterim. O ilk aşkı küllenmiş olmasına rağmen, aşk şiiri yazmak (bu onun sanatıydı), şiirine ruh katmak ihtiyacının şuur altı baskısını karşılamak, dostlarına espri içinde imalar ederek, âşık olmuş gibi kurgularını anlatır, buna kendisi de inanıyormuş gibi yapar ve şiirlerini yazardı. Meçhul ve ilk gençlik aşkını bilmiyorum. Kimsenin de bilmediğine eminim. Ama ‘sanal’ diye adlandırdığımız aşkları gerçekten sanal ve şiirine malzeme olsun diye yaşatılan aşklardır. Onların her davranışından bin anlam çıkarır; kâh bir kara sevdalı âşık gibi, kâh kan davalı düşman gibi, bir küskün, kırgın yiğit; bir cilveden usanmış delikanlı gibi şiirlerine harç yapardı. Bundan, gerçekten haz da alırdı. Bizzat yaşamış gibi okurken ve üzerinde konuşurken vurgusunu ihmal etmezdi.

Hece ile yazan ülkemiz şairlerini derecelendirmek mümkün olsa idi, Seydahmet Kutuzman ilk on şairin arasına girme başarısını gösterirdi. Maalesef, mahalli yayınları pek aşamadık. O da kendi şiirini yeteri kadar ciddiye almadı. Gelip geçici, günlük eğlence düzeyinde gördü sanki. Veya bize öyle yansıtmak istedi diyelim.

İddialı olmadı, şöhreti, kendini aşmayı pek istemedi; bu yüzden de son otuz beş kırk yılını önceki on beş yirmi yılındaki birikimleri ile geçirmiş, her ne yaptı ise o birikimlerini kullanarak yapmıştır. Buna rağmen, şairliği, ülkemizde dereceye girecek kadar güçlüdür.

(*) Adı nüfus cüzdanında Seydahmet olarak yazılıydı. Bu sebeple şairimiz hep bu şekilde kullandı; ancak şiirlerinin birçoğunda hece ve duraklara uyumu sağlamak için (Seyit Ahmet) olarak da yazdı. Biz de hatırasına hürmeten onun istediği gibi yazıyoruz.

1946’da Elbistan’da doğdu. Babasının işi nedeniyle öğrenim hayatını çeşitli illerde sürdürdü. Bu yüzden, ilkokulu İskenderun’da, ortaokulu Elbistan’da ve liseyi de Malatya Turan Emeksiz Lisesi’nde bitirdi. Tahsiline devam amacıyla Dil Tarih Coğrafya Fakültesinin Tarih Bölümüne kaydolduysa da ikinci sınıfta iken rahatsızlığı nedeniyle ayrılmak zorunda kaldı. Askerliğinden sonra bir süre bulduğu işlerde, daha sonra AEL(Afşin-Elbistan Linyitleri)’ye girerek yakalandığı amansız hastalık nedeniyle 1998 yılında malulen emekli oluncaya kadar çalıştı. 12 Mart 1999’da aramızdan ayrıldı. Kabri, Elbistan Hocaşâde mezarlığındadır.